

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ HENRI BARBUSSE

Ἡ Λουίζα Ντορέ ἐσπρωξε τὴ βαρεῖα κινε-
ματογραφικὴ πόρτα τοῦ κήπου καὶ πῆγε μέσα. Ἡ νύχτα
ἦταν σκοτεινὴ καὶ ἡ Λουίζα βάδιζε προσεχτικὰ
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ δέντρα. Εἶχε πάει στὴν
ἀγορὰ νὰ φρονιάξῃ καὶ γύριζε τώρα, μ' ἕνα κορι-
νάκι γεμάτο φωνία, στὸ σπιτάκι της.

Ἡ Λουίζα ἦταν μιὰ γυναίκα ὡς 30 ἐτῶν,
ψηλὴ, ξανθεῖα, μὲ ὄρατα μεγάλα γαλανά ματία.
Παντοφλεμένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια μὲ τὸν Στέ-
φανο Ντορέ κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ σπι-
τάκι ποῦ ἦτανε κτισμένο στὸ βῆθος τοῦ κήπου.
Ὁ ἄντρας της ἐργαζότανε σ' ἕνα σιδηροοργεῖο
καὶ ἐκεῖνη ἐφτιαχνε ἀσπρόρουχα στὸ σπιτί της.
Ἔτσι καὶ οἱ δύο τους μὲ τὴν ἐργασία τους κερ-
δίζανε ἀρκετὰ χρήματα καὶ κατορθῶναν νὰ
ζῶνε μὲ τὴ σχετικὴ ἄνεση.

Ὅταν ἡ Λουίζα ἐφθάσε στὸ σπιτί της ἄφη-
σε χάμω τὸ κορινάκι καὶ ἔβγαλε τὸ κλειδί ν' ἀ-
νοίξῃ τὴν ἐξώπορτα. Μὰ ἡ πόρτα καθὼς πῆγε νὰ βάλῃ τὸ κλειδί,
ὑπεχώρησε μόνη της γιατί δὲν ἦτανε κλειδομένη.

Ταραχμμένη ἡ Λουίζα προσώρησε μέσα, ἐσπρωξε πίσω της τὴν
πόρτα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κουζίνα. Στὸ νοῦ της ἔβγαλε ἀμέ-
σως καὶ τὸ καζὶ! «Κανένας λοιποῦτης, θ' ἀνοίξει τὴν πόρτα στὸ
διάστημα ποῦ ἔλειπα» σκέφτηκε καὶ ἀσχημονεῖ ἀνατοίχιασε ἀπὸ τὸ
φόβο της. Ἐπάνω στὸ τραπέζι της κουζίνας εἶχε ἀφήσει ὁ ἄντρας
της τὸ πιστόλι του. Ἡ Λουίζα, καθὼς τὸ εἶδε, ἐτροξέ, τὸ πήρε στὰ
χέρια της, καὶ ὑστερα ἀνάβοντας ἕνα κερι, πέρασε στὸ ἀπέναντι
δωμάτιο, ποῦ τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τραπεζαρία.

Μόλις ὅμως εἶχε κάνει δύο βήματα ἡ Λουίζα ἔβγαλε μιὰ στοιγ-
γιὰ φωνὴ καὶ ὀπισθοχώρησε προτεινόντας τὸ περιστροφικὸ ποῦ κρα-
τοῦσε στὸ δεξιὸ της χέρι...

— Πίσω γιατί σ' ἐσκότωσα, εἶπε.

Μιὰ σκιὰ ἀνθρώπου κομμένη κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι,
ποῦ ἦταν στὴ μέση τοῦ δωματίου, μόλις εἶδε τὴ Λουίζα νὰ μπαινῆ,
πετάχθηκε καὶ στάθηκε μπροστὰ της. Ἐκεῖνη στὴν ἀρχή, ἐκτός ἀπ'
τὸ θορυβὸ τῶν βημάτων του ποῦ ἄκουσε, δὲν εἶδε τίποτα ἄλλο,
οὔτε μποροῦσε ἀλλοῦστε νὰ διακρίνῃ καλά μέσα στὸ κατασκότεινο
αὐτὸ δωμάτιο, ποῦ μόλις τότε φωτίστηκε κάπως ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ
κεριτοῦ ποῦ κρατοῦσε ἡ Λουίζα στὰ χέρια της.

Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἐξηκολοῦθησε... Ἡ σκιὰ εἶχε σταθερῶς μερικὰ
βήματα ἀπέναντι της Λουίζας καὶ δὲν ἔβγαλε μιλία.

Ἡ Λουίζα μὲ τὸ πιστόλι πάντοτε στὸ χέρι της, προσπαθοῦσε νὰ
διακρίνῃ ποῦς ἦταν μέσα στὴν τραπεζαρία. Σὲ λίγο, μέσα στὴν
ὄχθη λάμψης τοῦ κεριτοῦ τὰ ματία της κατορθῶσαν νὰ διακρίνουν
τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ μαύρα γένεια, ὑψηλὸ, μὲ πολὺ
συμπαθητικὴ ὄψη. Τὰ μικρὰ πονηρὰ ματία ποῦ ἔλαμπαν κάτω
ἀπὸ δύο πυκνὰ φρύδια, κοιτοῦσαν τὴ Λουίζα, μ' ἕνα βλέμμα ὑπο-
πτικόν, ποῦ δὲν θὰ σοῦ ἐνέπνευε καμιά ἐμπιστοσύνη.

Ἡ Λουίζα προσώρησε λιγάνι καὶ φώναξε γιὰ δευτέρη φορά :

— Πίσω! ποῦς εἶσαι! Μίλησε γρήγορα, γιατί δὲ χορατεύω ζω-
δοῦλο.

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε πως τρώμαζε λιγάνι, γιατί ἔκανε δύο βή-
ματα πρὸς τὰ πίσω, μισόβησε τὰ ματία του καὶ σήκωσε λίγο τὸ
χέρι του πρὸς τὸ μέρος της Λουίζας, δείχνοντας μὲ τὴ χειρονομία
αὐτὴ, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὴν παρουσία του. Ἡ Λουίζα
ὅμως ἐλέμενε νὰ μάθῃ ποῦς εἶνε. Τότε ὁ ἄγνωστος ἀποφάσισε ν'
ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ μὲ φωνὴ ἡρεμὴ εἶπε στὴ γυναίκα τοῦ σι-
δηροορgeoῦ :

— Πούλασε... Μὴ φοβᾶσαι !.. Δὲν
ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶσαι. Με στέλνει
ὁ ἄντρας σου. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Ἡσού-
χασε...

Τελειώνοντας ὅμως τὶς λέξεις του
αὐτὸς, τὰ ματία τοῦ ἀγνωστοῦ ἔλαμπαν
καὶ σ' ὅλη τὴν ὄψη του, διεγράφη κάμπο-
σο ἀσπιδόμορφο χαμόγελο.

Ἡ Λουίζα μόλις ἄκουσε τὰ λόγια
αὐτὰ καὶ εἶδε νὰ χιμογελοῦν ἔτσι τὸ
πονηρὰ αὐτὰ ματία, αἰσθάνθηκε ἕνα στί-
γος σ' ὅλο της τὸ σῶμα καὶ χωρίς νὰ
δόσῃ τὴν παραμικρὴ πίστη σ' ἐκεῖνα
ποῦ εἶχε ἀκούσει, ξαναφώναξε ἀπειλη-
τικὰ :

— Ἐπάνω τὰ χέρια... Σήκωσε τὰ
χέρια γιατί στὴν ἔφερα...

Ὁ ἄγνωστος ὀπισθοχώρησε πάλι
τρομαχμένος, κοιτάζε τὴ Λουίζα ἄφωνα
καὶ μ' ἕνα βλέμμα δειλὸ καὶ ἀποφοβ-
λομένο ὑστερα, μὴ μπορῶντας νὰ κινή
διαφορετικὰ, ὑπάκουσε καὶ σήκωσε τὰ
δύο τὸ χέρι ὄρθια.

Ἡ Λουίζα τότε μόνο αἰσθάνθηκε
κάποια ἀνακούφιση.

Πίσω γιατί σὲ ἐσκότωσα εἶπε ἡ Λουίζα.

— Τί τρώει λοιπόν ;
πές μου ; τοῦ εἶπε τότε ποῦ
μαλακά...

Ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ χέρια
πάντοτε ψηλά, ἀπήντησε :

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν πρό-
πει νὰ φοβᾶσαι. Ἐρχομαι
ἀπὸ τὸν ἄντρα σου... ἀπὸ
τὸ σιδηροοργεῖο. Δὲν θὰ
μὲ γνωρίζεις βέβαια... ἐγώ
ὅμως σὲ ξέρω. Σὲ γνωρίζω
ἀπὸ μικρὴ. Ἀλλὰ ἐσύ ποῦ
νὰ μὲ θυμῶσαι... πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια καὶ ἐγὼ ἔχω ἀλλά-
ξει... ἔ ; ; ;

Ἡ Λουίζα πρὸςψε, χωρίς νὰ μιλήσῃ.

— Εἶμαι ὁ Παῦλος... ὁ Παῦλος Ροῦμερ... ὁ...

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Λουίζα ἐγένε καταχλωμῆ.
Τὰ γόνατά της λυγίστηκαν, κατέβασε τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε
ὡς τώρα τὸ πιστόλι καὶ ἀφήνοντας τὸ κερι στὸ τραπέζι ποῦ ἦταν
δίπλα της, προσώρησε πρὸς τὸν ἄγνωστο :

— Ἐσύ ; ἐσύ ; ἐδῶ ! ρώτησε ἐκπληκτικῶς...

Ὁ ἄγνωστος κατεβράχυνε καὶ αὐτὸς τὰ χέρια του, ἤθελε πιὸ
κοντὰ στὴ Λουίζα καὶ μὲ φωνὴ τρυφερὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ συγκίνηση
ἐπανάλαβε :

— Ἐγὼ Λουίζα... Προχθὲς ἦθα ἀπὸ ταξεῖδι μαζουνοῦ. Ἐλει-
πα δέκα χρόνια. Πέρασα ἀπὸ τὸ σιδηροοργεῖο ποῦ εἶχα μάθει πὼς
ἐργάζεται ὁ ἄντρας σου καὶ ἀπ' αὐτὸν ἔμαθα τὸ σπιτί σας καὶ ἦ-
θα ἀμέσως νὰ σὲ ἴδω.

— Καὶ καλά, πὼς ἀνοίξεις ; ἐγὼ εἶχε κλειδώσει ὅταν ἐφευγα...

Ἐδῶ ὁ Ροῦμερ στομάτησε καὶ ἀπέφυγε νὰ πρὴ τὴν ἀλήθεια. Σκέ-
φθηκε λιγάνι καὶ ὑστερα εἶπε, χωρίς νὰ κοιτάξῃ πιά τὴν Λουίζα
στὰ ματία :

— Μὰ ἡ πόρτα ἦταν ἀνοικτὴ...

— Μπᾶ ! περίεργο, λέει ἡ Λουίζα. Ἐγὼ εἶχα κλειδώσει...

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἔκανε καὶ τοὺς δύο νὰ κοιτάξουν καλύτερο ὁ
ἕνα τὸν ἄλλον... Σὲ λίγο ὁ Ροῦμερ εἶπε στὴ Λουίζα :

— Δὲν θὰ μ' ἐγνώριζες, ἂν δὲν σοῦλεγα τὸνομά μου, ἔ ;

— Ὁχι, ποτέ, εἶπε ἐκεῖνη χαμηλώνοντας τὰ ματία της.

— Ἐγὼ πᾶ γεράσαι ! εἶνε ἀλήθεια ! Ἡ ζευητεῖα, ἡ δυστυχία
καὶ ἡ κακοπέραση...

— Ὑπέρφως πολὺ ; ρώτησε τότε ἡ
Λουίζα κόβοντας ἀπότομα τὰ λόγια
τοῦ Παύλου.

— Πάρα πολὺ, Λουίζα, ἀπαντᾶ
τότε ἐκεῖνος. Καὶ σὲ λίγο προσέθεσε,
κοιτάζοντας τὴν πονετικὰ στὸ πρό-
σωπο :

— Θυμᾶσαι, Λουίζα... Ἐκεῖνο τὸ
βράδι, ποῦ καὶ οἱ δύο μόνοι, κάτω ἀπὸ
γαλὸ, περπατούσαμε !... Θυμᾶσαι τότε
τί μοῦ εἶπες ; ; ;

— Σῶπα ! τοῦ λέει τότε ἐκεῖνη ἀ-
πότομα, καὶ ἕνα ρίγος διέδραμε τὸ
σῶμα της.

Καὶ οἱ δύο τότε σώπασαν καὶ πλε-
σίσαν ἀφῶνοι κοντὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Παῦλος ἔπιασε τὸ χέρι της
Λουίζας καὶ χωρίς οὔτε αὐτὸς νὰ τὸ
θῆλῃ, σὰν κάποια ἄλλη ἀνώτερη δύ-
ναμη νὰ τὸν ἐπρωχῃ, ἔπεσε συντριμ-
μένος στὰ γόνατά της...

Ἡ Λουίζα κλείνοντας τὰ ματία ἄ-
φησε τὸ κεφάλι του νὰ γείρει στὸ στή-
θος της.

Καὶ οἱ δύο τους σώπαιναν... Οἱ

Ὁ Παῦλος ἔπεσε στὰ γόνατα της Λουίζας...

καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά... Μιά παλιά λησμονημένη αγάπη ξαναγεννιότανε αυτή τη στιγμή μέσα τους και όλο το παρελθόν, μιά χαμένης ζωής, ξαναγύριζε στη φαντασία των δυο αυτών δυστυχισμένων ψυχών.

— Ποτέ δεν τόλεγα, πώς θά σέ ξαναβλέπανε τά μάτια μου, Παύλο, του ψιθύρισε εκείνη, ύστερα' από λίγο.

— Και μάλιστα, έτσι Λουίζα ! *Έτσι, σάν σήμερα, με μιά τέτοια φρογιά, περιπέτετα.

*Ακίνητοι κι' οι δυο έστεζαν κονιά στο τραπέζι, άγκαλιασμένοι σφιχτά ό ένας με τόν άλλον.

— *Ήμιονα άποφασίσησε εκείνη, να σέ σκοτώσω, αν δέ μουλέγες τόνωμά σου, του έιπε εκείνη κνιτάζοντάς τον στά μάτια. Είχα φοβηθεί πολύ.

Τη στιγμή όμως αυτή, πριν προφτάσει ό Παύλος να της άπαντήση, άκούστηκαν βήματα στο διάδρομο.

— *Ο Στέφανος... ό άντρας μου, έκανε ή Λουίζα και τραβήχτηκε από κοντά του.

Και πριν ακόμα συνέλθουν και οι δυο από την ταραχή των αυτή, μπηκε στην τραπεζαρία ό Στέφανος, ό άντρας της Λουίζας.

— Στέφανε, ήρθε ό Παύλος, τόν είδες ;

— *Α ! τό ξέω, απήντησε εκείνος, πέρασε απ' τό Σιδηροοργείο και τούδωσα μ' έίιστα και τό κλειδί νάνοίξη τό σπίτι, γιατί φαντάστηκε πώς δέν θάσαι εδώ.

Και ύστερα γυρίζοντας προς τόν Παύλο προσέθεσε :

— Πώς σου φαίνεται λοιπόν ή γυναίκα μου ;

— Μιά πρώτης τάξεως σύντροφος της ζωής σου, Στέφανε, του απήντησε γελώντας ό Παύλος.

*Η Λουίζα έμπηξε βιαστικά στην χούβρα να έτοιμάση τό βραδινό φαγητό και σέ λίγο και οι τρεις κάθισαν στο τραπέζι.

— Καλώς ώρισες, Παύλο, έιπε ό Στέφανος στο φίλο του μόλις άρχισαν να τρώνε.

— Καλώς σάς βρήκα, Στέφανε, απήντησε ό Παύλος, ένθ' τά μάτια του έπεσαν επάνω στά μάτια της Λουίζας ή όποια καθότανε άπέναντί του.

***

Σέ λίγο όταν τελείωσαν τό τραπέζι, ό Στέφανος πρότεινε στο φίλο του τόν Παύλο να κάνουν μιά βόλτα ως έξω.

— Έίνε καλή βραδυά του έιπε. Πάμε λιγάκι έως τό καφενείο του Μπάμπη—Λύν, θέλω ά άθυμθούμε λίγο τά παλιά μας.

*Ο Παύλος δέν μπόρεσε να φέρη καμιά αντίρρηση.

Χαιρέτησε τη Λουίζα προσπαθώντας να πνίξη μέσα του όλο τό ασθμα που πλημμύριζε τώρα την ψυχή του.

*Η Λουίζα τόν κνιτάζε στά μάτια και τούδωσε τό χέρι.

Και οι δυο φίλοι έφυγαν άκολουθούμενοι άπό τη Λουίζα, ή όποια τούς συνόδευσε ως την έξώπορτα.

*Όταν ή γυναίκα του σιδηροοργού έμεινε μόνη στο σπίτι της δέν μπόρεσε να συγκρατήση τόν πόνο που έσφιγγε ως τώρα την ψυχή της : «ό πιστός, ό άγαπημένος της Παύλος ζούσε λοιπόν ακόμα... Ζούσε εκείνος για τόν όποιον είχε κάνει τόσα όνειρα, είχε περάσει τόσες άγωνίες, στά χρόνια εκείνα που ήτανε ακόμα κοριτσάκι...»

*Η Λουίζα έπρεσε μιά στιγμή σ' ένα ξεθωριασμένο παλιό καναπέ που ήταν στην τραπεζαρία και έκλεισε τά μάτια με τά χέρια της...

*Όλο τό παρελθόν πέρασε για μιά στιγμή σάν όνειρο απ' τά μάτια της.

Σηκώθηκε άπότομα ταραγμένη κι' έτρεξε στην κάμαρά της. Σ' ένα παλιό σεντούκι που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι της ή Λουίζα έπηγε να βρη κάτι που είχε από χρόνια εκεί λησμονημένο. Με χέρια που τρέμανε από μιά δυνατή συγκίνηση άνοιξε τό σεντούκι αυτό, έψαξε μέσα σέ κάτι σουβέλλια και κάτω απ' αυτά άνέσχυσε ένα μικρό τενεκεδάκι κουνιάκι. *Η Λουίζα τό άνοιξε με προσοχή. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν μιά παλιά φωτογραφία του Παύλου Ρουμέρο, όταν ήταν ακόμα 18 ετών...

*Η Λουίζα δέν μπόρεσε να κρατήση τά δάκρυά της...

*Έσκυψε και έφερε τά χείλη της στο νεαρό πρόσωπο του Παύλου που την εκνιτάζε τώρα σ' αυτήν την φωτογραφία, όπως την πρώτη εκείνη φορά.

*Η Λουίζα με τη φωτογραφία στο χέρι έκλαιγε τώρα μιά παλιά λησμονημένη αγάπη, μιά αγάπη που δέν μπορούσε πιά να ξαναζήση στην καρδιά της... Henri Barbusse

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γενικός αντιπρόσωπος του «Μπουκέτου» έν Λευκωσία της Κύπρου τυγχάνει ό κ. Γεώργιος Χ. *Υψηλάντης προς τόν όποιον, παρακαλούμεν, όπως άπευθώνωνται όλοι οι φίλοι του «Μπουκέτου», δι' ότι άφορᾷ τό περιοδικόν μας και τās έκδόσεις μας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ

Ξαπλωμένος μπροστά στη σόμπα, πάνω στο παχύ χαλί της καμαρούλας του, με την ψεύτικη άρχουδά του στην άγκαλιά του ό Μπάμπης συλλογίζεται. *Η μίς του έιπε πώς πρέπει να λυπάται τά φτωγά παιδιά που κρύνουν και πεινούν. *Ο Μπάμπης ρώτησε γιατί κρύνουν και πεινούν τά παιδιά και γιατί ήταν φτωγά και ή μίς του έξηγήσε ότι είχε φύγει ή μαμά τους. *Ο Μπάμπης είναι ένα πολύ σκεπτικό και έξυπνο άγοράκι μιά δέν καταλαβαίνει και πολύ καλά πώς μπορεί να φύγη μιά μαμά και ν' αφήση μόνο τό μικρό παιδί της. *Η δικιά του ή μαμά τόν πέρνει πάντα μαζί της όταν πάη στο Vichy. *Εκείνη δέν τόν αφήνε ποτέ μόνο να κρύνει και να πεινά... ποτέ.

Μιά μέρα του είπαν να μνη κάμνη θόρυβο γιατί ή μαμά του είχε πονοκέφαλο. Και έτσι πολλές μέρες ό καιμένος ό Μπάμπης περπατούσε στις μύτες τών ποδιών του γιατί δέν ήθελε ν' άνησυχήση την μαμά του τόσο την αγαπούσε. Δέν την έβλεπε πιά, ούτε και τόν μπαμπά του όσπου μιά μέρα τόν ήγαν στη θεία του. *Ο Μπάμπης χάρηκε πολύ' είχε άρξασε να φοβάται τό σπίτι του πούγε γίνει σιωπηλό και βουβό. Και τό βράδυ, όταν γύρισε ή θεία του τόν βρήκε να γελᾷ δυνατά και χαρούμενα. Ποτέ δέν ήταν τόσο ευτυχισμένος. Μά κείνη τόν άρπαξε άπότομα στην άγκαλιά της, φωνάζοντας : «Σώπα, σώπα, μη γελᾷς, φτωγό όρφανό». Και ό Μπάμπης σάν ξαναγύρισε στο σπίτι που ήταν τώρα πιο σιωπηλό από πριν, ξαλωθήκε πάλι στην άγαπημένη του θεία, πήρε πάλι την άγαπημένη του άρχουδά και την ρώτησε γιατί έκλαιγαν όλοι, γιατί δέν έπρεπε να γελᾷ, γιατί τόν έλεγαν όρφανό. Μά ή άρχουδά δέν ήξευρε... Και ό Μπάμπης δέν ξαναείδε την μαμά του...

Μιά φορά που έβλεπε να ρωτήση τόν μπαμπά του πότε θά την ξαναβρᾷ έπε τόν ήγαν τόσο γρηγορά απ' τό δομᾷτιο που τρομαγμένος δέν ξαναρώτησε.

Καμιά φορά, τώρα, ξεχνούσαν να ζεστάνουν τό κρεββατάκι του πριν πλαγιάση και ό Μπάμπης κρύνει. Και σάν ζυτνούσε δέν ήταν πάντα έτοιμη ή σοκολάτα του και ό Μπάμπης πεινούσε. Κι' αυτό δέν είχε γίνει ποτέ ποτέ πριν... πριν που έβλεπε την μαμά του και που μπορούσε να γελᾷ. Και ξαπλωμένος στο χαλί ό Μπάμπης συλλογίζεται τόσο πιο καλά ήταν τότε, πριν. *Α, τότε που είχε καταλάβει πολύ καλά πώς όταν φεύγει ή μαμά τό μικρό άγοράκι της κρύνει και πεινά. Και τό ξέρεο ότι έφυγε ή μαμά του. Ρώτησε την Αννέττα την καμαριέρα τι θά πη όρφανό και αυτή του έιπε. Ναι βέβαια τώρα είναι σάν τά φτωγά εκείνα για τά όποια τούγε μιλήσει. Μήπως κι' αυτός δέν κρύνει, δέν πεινά, καμιά φορά :

Μιά μέρα που έλαμπε ό ήλιος στον καταγάλανο ουρανό ό Μπάμπης σκέφθηκε ότι μπορούσε να τρέξη λίγο στον κήπο. *Αλλά έπειδή στην *Άγγλια δέν βγαίνει ποτέ ποτέ ήλιος — κι' αυτό τό είχε διαβάση στο μεγάλο άγγλικό του βιβλίο— ή μίς δέν θά καταλάβαινε αν της έξηγούσε ότι με τόν ήλιο δέν κρύνει κανείς. Γι' αυτό δέν ήθελε να πάη κοντά στά κάγκελα για να μνη τόν βλέπουν από τό σπίτι. Σέ λίγο άκουσε μιά κλαυμώριχη φωνή να ζητά έλεημοσύνη. Σήκωσε τό ξανθό του κεφάλι και είδε ένα ζητιανάκι πίσω από τά κάγκελα. *Ο Μπάμπης τό γνώρισε άμέσως. Θά ήταν κανένα φτωγό σάν κι' αυτόν. Του χαιμογέλασε γλυκά, σάν σέ φίλο, και πλησιάζει...

- Τι θέλεις ; ρώτησε.
- Πεινώ, έιπε τό παιδί, δώσε μου λίγο ψωμί.
- Ξεύρω — έιπε ό Μπάμπης και χαμογέλασε πάλι.
- Πεινώ, κρύνω, έιπε πάλι τό φτωγό, δώσε μου τίποτα άρχοντοπούλου μου.
- Ξεύρω, ξανάτε τό άγοράκι σκεπτικά, ξεύρω. Πονούσε τό κεφάλι της μαμάς σου και έφυγε και πήγε μακριά για να μνη πονη πιά. Τό ξεύρω, έτσι έφυγε και ή δικη μου μαμά...
- Τό φτωγό γύρισε πίσω και δείχνοντας μιά χουρελιάρια που είχε πλησιάζει :

- Τι λές; έιπε μεέκκληξη, δέν έφυγε ή μαμά μου.
- *Ο Μπάμπης κνιτάζε την γυναίκα.
- Αύτη είναι ή μαμά σου ; Ρώτησε.
- Τό παιδί ένευσε καταρατικά.
- Λοιπόν, έιπε σιγά ό Μπάμπης ένθ' τά γλυκά παιδικά του μάτια ήγαναν γεμάτα άγωνία από τό πρόσωπο της μάνας στο πρόσωπο του παιδιού, λοιπόν, απ' ου' έσάν δέν έφυγε ή μαμά σου, πώς πεινάς ; πώς κρύνεις ;
- Ξαπλωμένος μπροστά στη φωτιά στο παχύ χαλί της κάμαράς του ό Μπάμπης συλλογίζεται. *Αόρστη, μιά βαθειά ριζωμένη στην παιδική καρδιά του, ή άγωνία κάποιου άκατανόητου, τόν τυραννεί.

A. P. M.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΑΣΕΛΙΔΙΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΤΡΙΧΡΟΜΟΝ ΕΙΚΟΝΑ Έξωφύλλου